

[Poulsgaard]

mere forbrug. Ja, det vil give lidt mere forbrug, men det er faktisk også merforbrug, vi vil have. Merforbrug giver flere arbejdspladser, og det er noget af det, som fremskridtspartiet faktisk ønsker; vi arbejder for, at vi får nogle flere arbejdspladser. Derfor er der sammenhæng i det. Vi har stillet forslag om, at radio- og TV-monopolet skal brydes nu, hvor vi jo foreslår, at nogle navngivne dagblade vest for Store Bælt får lov til at bryde monolet og oprette et reklamefinansieret radio og fjernsyn. Derfor er der fuldstændig sammenhæng. Ministeren og andre undrer sig over, at vi går ind for en nationalisering. Ja men hvad er det for en nationalisering? Hvad forskel er der egentlig på et monopol, der er finansieret over licenspenge, og et monopol finansieret over skattebilletten? Der er simpelt hen ingen forskel. Men kulturministeren fandt også en meget god grund til at rende fra sit eget politikprogram: den finansielle stilling er ikke til stede, og med den regering vi har, tør jeg svagt antyde, at den ikke bliver til stede de første mange år, så det kan vi vist roligt fastslå.

Kulturministeren mener, hun har været meget positiv. Ja men hvad har kulturministeren sagt i denne debat? Intet. Det er jeg da fuldstændig enig med hr. Bertel Haarder i.

Derimod har kulturministerens partifælle hr. Camre fattet lidt af det, for hr. Camre sagde, så vidt jeg fik det noteret ned, at vi nok må indrømme, at tiden er løbet fra de arbejdsaftaler, der er indgået ude i TV-byen. Der var hr. Camre jo enig med både hr. Bertel Haarder, hr. Palle Simonsen og til en vis grad hr. Voigt.

Også fru Janne Normann var lidt mærkelig at høre på her, for på den ene side var hun meget utilfreds med den debat, der blev ført her, men på den anden side satte hun jo fingeren på det centrale punkt, nemlig disse fjollede arbejdstidsregler i Danmarks Radio, der forhindrer journalisterne i at lave fornuftigt journalistisk arbejde. Derfor var det lidt dobbelttydigt.

Kulturministeren siger, at hun er skam meget opsat på Nordsat. Ja, det ved vi godt, og det er netop det, vi frygter, for så får vi jo et bureaukrati uden lige. Vi ved overhovedet ikke, hvordan vi skal klare ophavsretsproblemer o.lign., og så er det først, der bliver sty-

ret og manipuleret med menneskeskæbner; det er jo netop det, vi frygter.

Men kulturministeren sagde også – og det lød jo da meget smukt – at nu skulle vi have fjernet nogle af de knaster. Men samtidig tilføjede kulturministeren jo, at der skal to parter til at forhandle, med andre ord har hun allerede givet op på forhånd. Hvis jeg var forhandlingspart i Danmarks Radio, altså sad i Journalistforbundet, medarbejderforbundet, med den svage ledelse der er, hvor også radorådsformanden siger ganske klart: nej, de bestiller da ikke for lidt derude, så ville jeg have alle gode kort på hånden, inden forhandlingerne i det hele taget er kommet i gang. Derfor kan jeg overhovedet ikke se, at der var noget som helst konstruktivt i det, vi fik fra kulturministeren.

Hr. Palle Simonsen mente ikke, at de sænker slagskibe o.lign. derude. Nej, det kan godt være, men jeg har bare set, at de sidder og strikker derude, når jeg er derude. Vi ved alle sammen, at når vi deltager i en optagelse i studiet, står der 20–25 mennesker og glor, medens de optager os sølle mennesker. Det er simpelt hen et arbejdsspild, der ingen grænser har. Men jeg skal ikke forlænge debatten og vil bare slutte af med igen at sige tak til alle dem, der har været positive over for nogle af de tanker, der ligger i denne forespørgsel. Så lad os da arbejde sammen, som hr. Voigt sagde, så vi kan få brudt det flertal, der er herinde, men som jo ikke findes i befolkningen, så vi kan få en fornuftig radio og et fornuftigt fjernsyn.

Camre (S):

Jeg synes, der er grund til at gentage, at det ikke er folketinget, der er ansvarligt for ledelsen af Danmarks Radio, og jeg tror også, det med al ønskelig tydelighed er fremgået af debatten, at det ikke i praksis er muligt at sidde i denne sal og træffe beslutninger, der i detaljer går ind i Danmarks Radios økonomi. Det er det ikke, alene af den grund at det for mange af de tilstedeværende er sådan, at beslutningsmaterialet jo i givet fald skulle være en række forskellige avisartikler og nogle eksempler, som næppe vil være tilstrækkelig dækkende. Men det forhindrer naturligvis ikke, at der kan foretages en demokratisk debat og en påpegning af partier-